

1:a söndagen efter Trettondedag Jul eller Epifania i nådens år 2022- Åke Malander (ELBK)

Psalt 26, GT Pred 12:1-7, Ep Rom 12:1-5, Ev Luk 2:41-52, II Joh 7:14-18, Aft Hebr 3:1-11

Nu går julhögtiderna mot sitt slut. Idag är det sista söndagen vi firar mässan i julens vita festskrud. Vi har under de gångna veckorna hört och läst om Frälsarens födelse hit till jorden och om hur han på åttonde dagen blev omskuren och gick in under lagen i vårt ställe. Julens glädje och ljus har verkligen strålat omkring oss, och det fortsätter att göra så, ty Guds Ord och Löfte vet inte av några växlingar. Vad Jesu lärjungar äger genom tron det äger de alltid, inga växlingar i känslolivet eller något övrigt i livet kan ändra på detta. Och se, Jesu lärjungar, de troende, äger mycket genom tron, framför allt sina synders förlåtelse och barnskapet hos Gud. De som tror på Jesus Kristus är redan renade från alla sina synder.

Trettondedag Jul kallas ju även Epifania efter ett grekiskt ord som betyder uppenbarelse, ja Herrens härlighet uppenbaras. Under söndagarna efter Epifania uppenbarar han sin person, vem han är, genom mäktiga ord och gärningar. När vi däremot om drygt en månad går in i fastan, då blir det tvärtom, då döljer han sin gudomliga härlighet och möter oss i en tjänares gestalt. Vi må möta honom i den ena eller den andra gestalten, men *vem* Jesus egentligen är, det måste han själv uppenbara för oss annars vore det fördolt för oss. På 1:a Advent läser och sjunger vi: ”Se, din Konung kommer till dig.” Så är det. *Han* kommer till dig/oss, inte tvärtom!

Nu går vi till dagens predikotext, 2:a årg, Joh 7:14-18. (Läs den gärna innan du läser vidare här.)

Ingen känner Sonen utom Fadern – ingen känner Fadern utom Sonen

Det är lövhyddohögtidens fest i Jerusalem, och Jesus har gått upp dit, men inte öppet utan i hemlighet, in cognito. Man pratar om honom och söker efter honom, säkert av olika motiv, men det ger inget resultat förrän han själv träder fram, förrän han uppenbarar sig med sin predikan. Men då förvånas man och förundrar sig över honom: Hur kan han som inte är en utbildad skriftlärd stå här och utlägga Skriften? De skriftlärd, rabbinerna undervisade inte med egna läror utan förde bara traditionen vidare, från sina lärare och till sina lärjungar. På liknande sätt är det med Jesus, han kommer inte med egna, nya läror. Han säger själv här: ”*Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.*” Men se, här är det en skillnad, en omätlig skillnad: Jesus är inte utlärd och utsänd av någon rabbinskola. Han har stigit ner från himmelen och talar Guds ord och tilltal till människan, direkt, utan någon mellanhand, därför kan han säga: **Jag säger er.**

Lyssna, tro och förstå

Samtidigt vet han att det är lönlöst att med förnuftsargument försöka förmå åhörarna att inse och acceptera detta hans anspråk – och tro på honom! Och det är likadant vad oss anbelangar; vi kan aldrig argumentera en människa till tro. Därför anvisar Jesus dem, och oss, en annan väg till klarhet: ”*Om någon vill göra hans vilja, ska han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.*” För att vi ska kunna närmare begrunda och förstå det Jesus här talar om behöver vi påminnas om vem han är och vad hans uppdrag är. Vår predikotext talar inte så mycket om just detta, men i dagens evangelietext om den tolvårige Jesus i helgedomen får vi ett vittnesbörd både om hans person och om hans verk. Han, den tolvårige gossen, kallar Gud sin Fader och vittnar om att han hör hemma ”i det som tillhör min Fader”. Han uppenbarar redan här sin gudomliga härlighet. Sedan han gått in under lagen, i vårt ställe, står han ju som Marias son inför henne under det 4: budet, men här påminner han henne, och oss, att han inte bara är Marias son utan även hennes HERRE. Redan här förkunnar han om sin person: ”Sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern ...” Han bör vara i det som tillhör hans Fader; han påminner om att han har kommit i världen för att fullgöra, inte sin egen, utan sin Faders vilja och att predika, inte sin egen lära, utan vad han tagit emot av sin Fader. I Jesaja 53 står de märkliga orden: ”Det var HERRENS vilja att slå honom och låta honom lida. När du gör hans liv till ett skuldoffer får han se avkomlingar och leva länge, och HERRENS vilja ska ha framgång genom honom.” Och denna sin Faders vilja fullgör han gärna och med glädje. ”Att göra din vilja, min Gud, är min glädje, din lag är i mitt hjärta” (Ps. 40). Hur sker det och vad är Guds vilja? Det läser vi i Joh. 3:16: ”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska förgå utan ha evigt liv.” Se, detta är Guds vilja att var och en ska tro på Sonen. Lyssna till hans förkunnelse, tro och förtrösta på hans ord och gärningar. Förty: ”*Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.*”

Mitt barn, var vid gott mod, dina synder är förlåtna

Jesu ord till oss, som samtidigt är Faderns ord till oss, betygar för oss att Jesus Kristus alltid är densamme, oavsett hur det än må växla hos oss. Även under de tyngsta dagar av sorger och bekymmer kan vi trösta oss av detta: ”Herren har icke förskjutit, han prövar blott.” Det kan vi göra med tanke på vem han är: Faderns älskade Son och tillika vår Broder. Han känner oss i vår svaghet, med alla våra förhållanden är han bekant; han fick dela våra levnadsvillkor, han var frestad i allt liksom vi – men han var i allt utan synd. Därför vänder vi oss alltid förtröstansfullt till honom även med tanke på vad han har gjort och alltjämt gör för oss. Han är ju vår Konung som har all makt i himmelen och på jorden och styr allt till sina barns bästa. Men han är den konung som samtidigt är vår Herde, den Gode Herden som känner sina får och hans får känner honom och lyssnar till hans röst, men främmande röster följer de inte, dem känns de inte vid; de förstår att skilja på om en lära är från Gud eller om någon talar av sig själv. Han är ju också vår Profet, som talar till oss i Ordet och undervisar oss i Skriften, han som själv är dess upphovsman och är ett med Ordet. Och för att Ordet aldrig ska tystna utan ständigt höras har han inrättat åt oss predikoämbetet, ”Pris dig, som givit oss bland dina gåvor rika. Det ämbete som skall försoningen predika.” Genom sin förkunnelse betygar han att han även är vår Överstepräst, som har framburit sig själv som det fullkomliga försoningsoffret för alla synder – en gång för alla, för alla tider och för alla människor, även för dig som just nu hör eller läser detta. ”Synden blev borttagen, Då på Långfredagen, *Han* till synd blev gjord.” Allt är fullbordat, det behövs aldrig mer något offer för synder och överträdelser.

Gå i frid, och synda inte härefter

Men, Jesu ord till oss innebär också att vi som nu genom Kristus fått alla våra synder förlåtna och har blivit Guds barn och arvingar till himmelriket, att vi nu bär fram oss själva, våra kroppar och våra liv till andliga offer, tackoffer och lovoffer, ja till ett liv i Guds tjänst, så att evangelium, Guds kraft till salighet, får utträta på oss, i våra liv, det som lagen inte kunde, nämligen vår helgelse, ett liv i Kristi efterföljd. Med rättfärdiggörelsen och syndernas förlåtelse är allt fullkomligt och helt och utan vank och brist. Med helgelsen däremot är det alltid ofullkomligt. Du blir, min vän, aldrig i detta livet fri från din gamla människa, det medfödda syndafördärvet. Ditt liv som kristen är och förblir en kamp mot ”köttet”. Hur ska vi kunna nå någon framgång i denna kamp? Vår gamla människa har ju även två mäktiga bundsförvanter: djävulen och världen. Men glöm inte, var vid gott mod! *Vi* har också en stark bundsförvant som är med oss alla våra dagar, Jesus Kristus, och han har övervunnit och besegrat både djävulen och världen. Hans makt och kraft heter evangelium om nåd och syndernas förlåtelse, och det förmår göra det som lagen aldrig förmådde, att uppväcka en ny håg och vilja och lust till att leva efter Guds vilja. Det sker genom att vi som syndare varje dag får stå under syndernas förlåtelse. Konung David hade erfarenhet: ”Så länge jag teg försmäktade mina ben --- Jag sa ´Jag vill bekänna för HERREN mina överträdelser´. Då förlät du mig min synds missgärning” (Ps. 32). Då öppnade sig det nya livet för honom, så att han i ett helt nytt sinnelag också kunde be (Ps. 86): ”Visa mig, HERRE, din väg, jag vill vandra i din sanning.” Och se, det är samma väg för oss som för David. Att varje ny dag få leva i syndernas förlåtelse är vägen, den enda väg som i våra hjärtan uppväcker avsmak och olust till synden och i stället lust och glädje i Herrens lag. Det är helgelsens väg, och där har vi då Jesu ord, ja hans löfte: ”*Om någon vill göra hans vilja, ska han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av min själv.*” Amen.